

der syer til os nu, at vi dengang, i 1869, kom til at gaa fra hinanden uden at have voteret nogen Indkomsskat. Det syer til os nu, og derfor er det, at De netop maa tage denne Bære ved at se hen til de nærmest foregaaende Finanskaar, men disse ville vise i en ganske modsat Retning af den, som den ærede foregaaende Taler mente, at de vilde vise sig i. Jeg tror altsaa nu at kunne gaa ud fra dette, at det ikke med Grund kan bestrides, baade at der paa det foreliggende Finanslovsforslag er en bestemt Underbalance af over 1,000,000 Rd., og dernæst, at det i det foregaaende Finanssaars Afregningsforhold er saa langt fra, at der er nogen Opfordring til at lade en saadan Underbalance blive staaende, at der tværtimod er den allerstærkeste Opfordring til at søge den dækket. Nu er altsaa Spørgsmaalet, hvorledes den skal dækkes; og her er der da stillet forskellige Forslag. Jeg skal først omtale det, der er stillet af det ærede Mindretal, det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgfreds (Vejsen). Jeg maa her begynde med at udtale min store Anerkjendelse af det ærede Medlems Foredrag idag; thi det indeholdt en overordentlig sund finansiel Betragtning, en Tanke, som jeg med den inderste Tilfredshed vilde slutte mig til, som jeg i mange Aar af mit Liv har arbejdet paa at se realiseret, og som sandelig for 10 Aar siden ingen Magt skulde have bragt mig fra at gennemføre; det er den Tanke, at vi ikke skulde betragte de kontraktmæssige Afdrag paa vor Gjæld som Noget, der kommer i Betragtning som en Fremgang i vor Balance. Det er en fuldstændig smuk, rigtig og god Tanke, men jeg vil tilstaa, at efter 1864 har jeg ikke kunnet fastholde denne Tanke, thi jeg har fundet, at det maatte siges, at efter de Ulykker, som da overgik vort Land, kunne vi ikke mere holde den fast. Jeg har fundet, at vi maatte gaa frem med noget sagtmødige Skridt og stræbe efter at være tilfredse med en mindre Fremgang, men dog stadig fastholde den Tanke, at nogen Fremgang maa vi virkeligt have hvert Aar. Jeg siger altsaa, at saaledes som det ærede Medlem har begrundet sit Forslag, nemlig, at vi maa have en Indkomsskat til at dække Underkudtet med her paa dette Fi-

nanstlovsforslag, kan jeg fuldstændig slutte mig til ham; men det, hvorfor jeg ikke kan slutte mig ganske til det ærede Medlem, er, at han ved Siden af Indkomstskatten tillige slutter sig til det aadede Forslag. Det Forslag, som han er ene om at stille, nemlig angaaende Kreditbeviser, vil han ikke have betragtet som et Midde til at tilvejebringe Balance, det vil han have frem i andre Diemed. Men, mine Herrer, jeg anser det for at være en betænklig Sag at skabe et nyt Kreditmiddel i et Dieblif, hvor man ikke kan sige, at der foreligger en bestemt Grund derfor. Vi have flere Gange med Fordel benyttet dette Kreditmiddel, som Taler er om, hvor der har været særlige Omstændigheder, som have gjort det nødvendigt for os at tilvejebringe en hurtig og betydelig Hjælp for Statskassen; men dette Middels Anvendelighed svækker man, saasnart man ogsaa benytter det i Tider, hvor der ikke er en saadan Trang til det. Dette skal man derfor tage sig i Agt for. Og Grunden dertil er, at dette Mittel er af den Besskaffenhed, at det kan træffe sig saaledes, at det bliver yderst besværligt for Statskassen. Thi, mine Herrer, Kreditbeviser have den Egenkab, at de forfalde til en bestemt Tid, og har man dem som et stadigt Mittel, saa vænner man sig let til at kunne gjøre Regning paa at kunne forny dem; men dette kan slaa feil, og der kan komme saadanne Konjunkturer, hvor Hændelserne af Kreditbeviserne ikke ønske at forny dem. Derved kommer man, da i en meget mislig Stilling, idet de netop paa en Tid, hvor man trænger til forøgede Midler, blive trukne ud af Ens Hænder. Man skal derfor være meget varsom med Henhyn til Benyttelsen af Kreditbeviser som et ordinært Mittel; vi skulde gjemme det til Leiligheder, hvor vi have en større og nødvendigere Brug for det. Oveniøbet har jeg mine Tvivl om, hvorvidt det vil være et godt Kreditmiddel at have Kreditbeviser til denne Rente, der ikke er større end den, Sparekasserne give. Jeg antager nemlig, at de fleste Mennesker ville gjøre den Beregning, at de ligesaa gjerne maa sætte deres Penge i Sparekassen, da de jo saa have den Fordel at kunne tage dem ud, naar de ville, hvilket de ikke saa godt kunne ved Kreditbevi-